

Thơ

Nguyễn Nhân (PK 1968 – 1975)

Mười Ngàn Con Mắt

Nếu em khóc một lần
Chung mười ngàn con mắt
Anh về tu thành Phật
Có hai chục ngàn tay

Một chục ngàn tay đầu
Lau hết lệ vẫn dài
Một chục ngàn tay sau
Ấp ủ em đêm lạnh

(Còn mấy độ cuồng điên
Em mốt mai canh cánh
Cũng chỉ điểm trang đời
Đỡ hùi quạnh vậy thôi !)

Biếc

Vì trong lệ biếc màu em
Đong đưa con mắt lụy mềm vòng tay
Tình treo giọt vẫn giọt dài
Long lanh biếc những cơn dài trang trôi

Hương đài

Ừ thì dựng một hương đài
Giữa trời đất rộng miệt mài nhớ quên
Điều tàn tôi, mịt mù em
Nửa đời thành kẻ khùng điên cũng đành
Lòng bùng nhóm chạy vòng quanh
Nhân gian ngó lại vắng tanh bất ngờ
Từ tình ngoạn mắt làm ngờ
Tôi dâng hương niệm, chờ giờ mệnh chung

Chiều

Nhiều khi chiều bỗng rất vàng
Nắng ngoài sông dội chang chang lên nhà
Nhiều khi nhìn lại đời qua
Khác chi đâu một buổi tà dương trôi

Nhiều khi tôi lại thấy tôi
Ngồi lao xao đếm dấu thời gian phai

Mớ

Giật mình em khóc nửa đêm
Phải chăng mộng dĩ lênh đênh rảo về?
Ngoài sông trắng gió ủ ê
Ta nghiêng vai kéo em kẻ sát hơn
À ơi ngủ lại cho ngoan
Có ta canh giữ em ngàn chiêm bao...